

- 3) Er den nationale lovgivning, der er fastsat i punkt 4.5.4 i proceduren for abonnenters og/eller brugeres adgang til tjenester fra de myndigheder, der udbyder alarmtjenester (i affattelse af 11.11.2011-15.4.2016), som bl.a. bestemmer, at udbydere af offentlige mobilnet skal stille lokaliseringsfaciliteter til rådighed med en nøjagtighed som basisstationsdækningen (sektor) (mobil-ID), men som ikke specificerer den minimumsnøjagtighed (hvad angår afstanden), med hvilken basisstationer skal stille opkaldslokaliseringfaciliteterne til rådighed, eller hvor tæt på hinanden basisstationerne skal være opstillet, forenelig med artikel 26, stk. 5, i direktiv 2002/22/EF, som ændret ved direktiv 2009/136/EF, der bestemmer, at de kompetente tilsynsmyndigheder skal fastsætte kriterier for, hvor nøjagtige og pålidelige de opkaldslokaliseringfaciliteter skal være, der stilles til rådighed?
- 4) Såfremt det første spørgsmål og/eller det andet spørgsmål besvares således, at en medlemsstat skal sikre, at der etableres lokaliseringsfaciliteter i henhold til artikel 26, stk. 5, i direktiv 2002/22/EF, som ændret ved direktiv 2009/136/EF, og/eller det tredje spørgsmål besvares således, at den nationale lovgivning er uforenelig med artikel 26, stk. 5, i direktiv 2002/22/EF, som ændret ved direktiv 2009/136/EF, der bestemmer, at de kompetente tilsynsmyndigheder skal fastsætte kriterier for, hvor nøjagtige og pålidelige de opkaldslokaliseringfaciliteter skal være, der stilles til rådighed, skal en national ret da, når den træffer afgørelse om problemstillingen om erstatning, fastslå en direkte årsagsforbindelse mellem tilsidesættelsen af EU-retten og den af privatpersoner lide skade, eller er det tilstrækkeligt i henhold til national ret og/eller national retspraksis at fastslå en indirekte årsagsforbindelse mellem de ulovlige handlinger og den af privatpersoner lide skade som tilstrækkelig til at ifalde ansvar?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7.3.2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet) (EFT L 108, s. 51).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/136/EF af 25.11.2009 om ændring af direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, direktiv 2002/58/EF om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor og forordning (EF) nr. 2006/2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse (EUT L 337, s. 11).

Sag anlagt den 29. juni 2018 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien

(Sag C-430/18)

(2018/C 352/22)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved T. Scharf, J. Rius og G. von Rintelen, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Spanien

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 29, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner ⁽¹⁾, idet det ikke inden den 18. september 2016 har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller idet det under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Kongeriget Spanien pålægges i henhold til artikel 260, stk. 3, TEUF at betale en daglig tvangsbøde på 48 919,20 EUR med virkning fra datoen for afsigelse af den dom, hvorved det fastslås, at forpligtelsen til at vedtage eller under alle omstændigheder underrette Kommissionen om de bestemmelser, der er nødvendige for at opfylde direktiv 2014/26/EU, er blevet tilsidesat.

— Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Medlemsstaterne skulle i henhold til artikel 29, stk. 1, i direktiv 2014/92/EU senest den 18. september 2016 vedtage og offentliggøre de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme det nævnte direktiv og straks underrette Kommissionen herom.

Henset til, at Kongeriget Spanien ikke har foretaget en fuldstændig gennemførelse af direktiv 2014/26/EU og ikke har underrettet Kommissionen om gennemførelsesforanstaltningerne, har Kommissionen besluttet at anlægge nærværende søgsmål ved Domstolen.

Kommissionen har nedlagt påstand om, at Kongeriget Spanien pålægges en daglig tvangsbøde på 48 919,20 EUR regnet fra datoen for afsigelsen af dommen, idet bøden er beregnet under hensyn til overtrædelsens grovhed og varighed samt til bødens afskrækkende virkning i forhold til den nævnte medlemsstats betalingsevne.

(¹) EUT 2014, L 257, s. 214.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Korkein oikeus (Finland) den 2. juli 2018 — ML mod OÜ Aktiva Finants

(Sag C-433/18)

(2018/C 352/23)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Korkein oikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ML

Sagsøgt: OÜ Aktiva Finants

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er den procedure, der med hensyn til tilladelse af appeller til videre prøvelse er fastsat i det nationale system for indgivelse af appeller forenelig med den ret til appel, som garanteres for begge parter i artikel 43, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 (¹), når der indgives appel til prøvelse af rettens afgørelse i første instans vedrørende anerkendelse eller fuldbyrdelse af en dom i henhold til forordning nr. 44/2001?
- 2) Opfylder proceduren for tilladelse af appeller til videre prøvelse betingelserne med hensyn til en kontradiktorisk procedure som omhandlet i artikel 43, stk. 3, i forordning nr. 44/2001, når den appelindstævnte ikke bliver hørt vedrørende den indgivne appel forud for afgørelsen om, hvorvidt appellen skal tillades? Er disse betingelser opfyldt, når den appelindstævnte bliver hørt forud for afgørelsen om, hvorvidt appellen skal antages til videre prøvelse?
- 3) Er det af betydning for fortolkningen, at den, der indgiver appel, ikke kun kan være den part, som har anmodet om fuldbyrdelse, og hvis anmodning er blevet afvist, men også den part, mod hvem der er anmodet om fuldbyrdelse, når denne anmodning er blevet imødekommet?

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22.12.2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2001, L 12, s. 1).